

Arrest

nr. 308 601 van 20 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 GANSHOREN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 augustus 2021 om internationale bescherming. Omdat hij geen gevolg geeft aan de oproeping door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.2. Op 18 januari 2022 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 8 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden. Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. U bent geboren op (...) 1987 in Tunis.

U ging tot de achtste klas naar school en verdiende nadien onder andere de kost als kapper. U kwam meermaals in contact met de Tunesische justitie omwille van drugs. In 2006, 2008 en 2009 werd u achtereenvolgens veroordeeld en kwam u telkens voor een jaar in de gevangenis terecht. In 2011 verliet u Tunesië voor de eerste keer, op zoek naar een beter leven. U kwam in Italië terecht, maar ook daar kwam u na een gevecht met een Tunesiër in de gevangenis terecht in 2012. Vervolgens ging u naar Frankrijk. Vanuit Frankrijk werd u gerepatrieerd naar Tunesië. In Tunesië raakte u betrokken in een verkeersongeval waarbij een andere persoon om het leven kwam. Hiervoor werd u een maand vastgehouden in de gevangenis. In 2016 verliet u uw land voor de tweede keer. U reisde opnieuw illegaal naar Italië. In 2019 deed u er een verzoek om internationale bescherming. U verwees hierin naar het verkeersongeval dat u had veroorzaakt. De Italiaanse autoriteiten weigerden uw verzoek en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. U werd in april 2019 gerepatrieerd naar Tunesië en reisde in datzelfde jaar terug naar Europa. Begin 2020 kwam u aan in België. Tijdens uw verblijf op het Belgische grondgebied kwam u meerdere malen in aanraking met de politiediensten en werd u op 30 juli 2020 en op 24 juni 2021 veroordeeld door de correctionele rechtbank veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 9 augustus 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in in België terwijl u verbleef in de gevangenis in Antwerpen. Op 3 september 2021 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken opgeroepen om zich aan te bieden maar u gaf hier geen gevolg aan binnen de vijftien dagen. Hierdoor u geacht werd afstand gedaan te hebben van uw verzoek. U diende hier geen beroep tegen in.

Op 18 januari 2022 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in, vanuit de gevangenis in Tongeren. U verklaart dat u homoseksueel bent en u zich niet veilig voelt in uw land van herkomst. U vreest vervolging van omwille van uw seksuele oriëntatie en dat u in de gevangenis zal terechtkomen en daar omwille van uw seksuele oriëntatie misbruikt of gedood zal worden.

U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat u meermaals aanhaalt dat u de laatste zes maanden van uw verblijf in Tunesië uw leven als homoseksueel zo goed als onmogelijk werd gemaakt en u niet meer dezelfde vrijheid kende als vroeger. Dit was volgens u de reden waarom u op dat moment de laatste keer Tunesië verliet in 2019 (CGVS, p. 14, 17). In 2016 was u al eens naar Italië gegaan, waar u uiteindelijk illegaal verbleef tot u uiteindelijk in maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u daar in aanraking kwam met het gerecht. Bovendien gaf u in het kader van dat verzoek niet aan dat u een vrees had om terug te keren naar uw land omwille van uw geaardheid, terwijl u verklaart de situatie in Tunesië te hebben opgevolgd. U wist dat de situatie voor LGBT in uw land verslechterde, stelt u zelfs (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u niet eerder een verzoek indiende in Italië aangezien u ook geen andere procedures doorliep om uw verblijf aldaar te legaliseren, antwoordt u dat u niet bekend was met de asielprocedure (CGVS, p. 13). Van een persoon die beweert vervolging te vrezen in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u laattijdig een verzoek indiende in Italië en er uw vrees omwille van uw seksuele oriëntatie niet bekend maakte tijdens uw verzoek aldaar, is een gedrag dat onverenigbaar is met de voorgehouden nood aan internationale bescherming. Bovendien reisde u in november 2019 opnieuw naar Italië waarna u via Frankrijk doorreisde naar België. Ook na aankomst in België talmde u met indienen van uw verzoek. Hoewel u verklaart in maart of april 2020 te zijn aangekomen in België, diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming pas in nadat u in de gevangenis in België terechtkwam. Bovendien werd uw eerste verzoek beëindigd omdat u zich niet aanbood

bij de DVZ. Een tweede verzoek diende u in nadat u opnieuw in de gevangenis terecht was gekomen. Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan uw vrees bij terugkeer naar uw land.

Daarnaast maakt u uw seksuele oriëntatie niet aannemelijk. Uw verklaringen over verschillende aspecten met betrekking tot uw voorgehouden homoseksualiteit zijn niet doorleefd, noch gedetailleerd noch coherent. Hierdoor zijn ook de problemen die u hierdoor vreest niet geloofwaardig met name uw homoseksualiteit niet in de openbaar te kunnen uiten en een eventuele slechte behandeling in de gevangenis.

In de eerste plaats zijn er uw verklaringen over de bewustwording van uw seksuele geaardheid. U gevraagd naar een situatie waardoor u begreep dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, verwijst u naar uw eerste seksuele contact op zestienjarige leeftijd met een onbekende man. U gevraagd om te vertellen over uw relatie met die man, gaat u in op de seksuele handelingen die u stelde. Vervolgens gevraagd om meer te vertellen over de man in kwestie, verklaart u dat u niets over hem weet, dat jullie elkaar niet kenden, dat jullie elkaar hadden ontmoet aan zee en u aan hem merkte dat hij homo was om daarna uit te leggen dat u achter de rotsen aan zee seks met hem had. Over de manier waarop jullie toenadering naar elkaar zochten, zegt u dat u nog jong was, dat de man de eerste stap gezet had, u een sandwich aanbood waarna hij u begon te betasten. U vond dit leuk en liet dit toe. Diezelfde dag had u seks met hem. Daarna hoorde u nooit meer iets van hem. U had geen telefoonnummer van de man. Op de vraag wat er voorafging aan het seksuele contact, antwoordt u dat jullie praatten en samen aten en dat het aan hem te zien was dat hij homo was. Gevraagd wat er na die ervaring in u omging, zegt u dat u dit lekker vond en uw gedachten begonnen te veranderen, u naar gayfilms begon te kijken en niet meer de behoefte had om naar vrouwen te kijken. U bevestigt dat u na deze ervaring en een daaropvolgende seksuele ervaring met een lesbische beseftte dat u niet op vrouwen viel (CGVS, p. 23). Deze verklaringen komen allesbehalve overtuigend over. Zo valt op dat wanneer u open vragen gesteld worden over de relatie met en de toenadering tot de man uw verklaringen bijzonder beperkt zijn, weinig details bevatten en u steeds naar uw seksuele contact verwijst. Bovendien zijn uw verklaringen over de aanloop tot uw eerste seksuele contact en de omstandigheden waarin dit plaatsvond zeer onwaarschijnlijk. Zo is het niet aannemelijk dat u verklaart vooraf met de man te hebben gepraat maar u zijn naam niet kent en ook niets anders over hem weet. Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat u in een land met een homofob klimaat, zo snel zou ingaan op de avances van een man en op zo'n onvoorzichtige manier uw eerste seksueel contact zou hebben terwijl u op dat moment zelf nog niet goed beseftte of u op mannen viel. Gezien de homofobe context in Tunesië, is het op zich geenszins aannemelijk dat twee mannen, zonder enige vertrouwensband, halsoverkop besluiten om seks te hebben bij de rotsen aan zee. Ook geeft u op geen enkel moment aan wat er in uw gedachten omging of welke emoties u ervaren hebt bij de ontdekking van uw homoseksualiteit. Uw verklaringen geven aldus geen blijk van een doorleefde ervaring of enige reflectie over de ontdekking van uw geaardheid. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij een verzoeker, die afkomstig is uit een land waar men LGBTI niet accepteert en waar dit strafbaar is gesteld, sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag gesteld ziet wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

Ook slaagt u er niet uw (seksuele) relaties met mannen aannemelijk te maken. Zo verklaart u dat u lange tijd een seksuele relatie onderhield met H. (...), een jongen uit uw wijk. Gevraagd naar details over uw contact en relatie met hem slaagt u er niet in duidelijke of doorleefde antwoorden te geven op de vragen. Op de vraag sinds wanneer jullie een seksuele relatie hadden, kan u geen duidelijk antwoord geven. U zegt meermaals dat u heel jong was, dat het begon vooraleer u voor het eerst het land uitging maar u kan dit niet in de tijd plaatsen. Gevraagd hoe u duidelijk aan hem maakte dat u zich aangetrokken voelde tot hem of omgekeerd, zegt u dat u H. (...) aansprak en zei dat u hem wilde neuken. Gepeild naar het contact dat jullie daarvoor met elkaar onderhielden, vertelt u kortweg dat u elkaar dagelijks zag in de wijk, samen ging trainen en zwemmen. Gevraagd naar eerdere partners of relaties die H. (...) had, blijkt u nergens van op de hoogte te zijn. U hebt dit evenmin gevraagd. U haalt enkel aan dat hij ook met andere mannen seks had. Uw relatie omschrijft u als een relatie waarbij jullie occasioneel seks hadden, en daarnaast naar cinema's gingen, samen gingen zwemmen. U geeft verder aan dat u uw relatie met H. (...) niet bepaald verborgen hield in het openbaar. U zegt immers dat jullie elkaar omhelsden omdat het in die periode allemaal kon (CGVS, p. 25). Dit laatste is echter weinig waarschijnlijk. In tegenstelling tot wat u beweert, werden en worden homoseksuele relaties sociaal niet aanvaard in Tunesië en staan er bovendien straffen op homoseksuele handelingen. Over overige relaties met mannen blijven uw verklaringen eveneens zeer beperkt. U zegt dat u in uw laatste periode in Tunesië een seksuele partner via Facebook vond die u al van vroeger kende en een andere partner leerde kennen in een bar. Over de toenadering tot deze laatste man zegt u dat de ene naar de andere begon te kijken, hij zich naar u verplaatste, hij homo was en u homo was. Gevraagd hoe jullie dan aan elkaar te kennen gaven dat jullie homo waren, zegt u dat u samen iets met hem ging drinken en de alcohol u de moed gaf om het op te biechten (CGVS, p. 28). Toch blijft het vreemd dat u ondanks uw grote vrees om betrapt te worden toch contact zocht met een vreemde man en wederom onvoorzichtig te werk ging (CGVS, p. 28). Opnieuw valt op hoe weinig doorleefd u over deze ontmoeting spreekt. Ook hebt u het over een relatie met

een zekere F. (...) in België en mannen die u via de Grindr-app zou hebben ontmoet. U beweert hier bewijsstukken van te hebben maar legt deze uiteindelijk niet voor (CGVS, p. 31).

Daarnaast zijn er uw verklaringen over hoe uw familie en de gemeenschap reageerde op uw geaardheid. Gevraagd naar problemen die u hebt ervaren omwille van uw geaardheid, zegt u dat u nooit in elkaar geslagen werd maar met "vieze woorden" aangesproken werd en dat u door uw vrienden en vader niet aanvaard werd. Gevraagd hoe uw vader en vrienden op de hoogte geraakten van uw homoseksualiteit, verklaart u vaagweg dat ze 20 jaar geleden te weten kwamen dat u een relatie met een man had en dat het verder te zien was aan u, dat u uw gevoelens niet kon inhouden en ook dat u niet met meisjes uitging. U om verdere uitleg gevraagd over die gevoelens, kan u dit niet concretiseren. U verwijst opnieuw naar het gegeven dat u weinig uitstaans had met meisjes. Gevraagd of er nog op andere manieren gemerkt kon worden dat u homoseksueel was, zegt u dat u zonder het te beseffen wel eens een beweging maakte waaruit het kon worden afgeleid. Onmiddellijk daarna corrigeert u zichzelf door te zeggen dat het toch geen beweging was maar het gegeven dat u niet over meisjes meepraatte (CGVS, p. 17-18). Hoewel u eerder aangaf dat het 20 jaar geleden al voor uw naaste omgeving duidelijk was dat u homo was, laat u later verstaan dat uw familie pas in 2014 vermoedens had over uw geaardheid. Dit is vreemd want u beweerde eerder dat u voor uw eerste vertrek uit uw land al omging met H. (...) over wiens geaardheid geroddeld werd in de wijk (CGVS, p. 25-26). U stelt ook dat uw vader u in 2015 confronteerde over uw geaardheid en u vlakaf vroeg of u homo was waarna u het uiteindelijk toegaf. Gevraagd wat er nadien veranderde, zegt u in eerste instantie dat uw vader het niet aanvaardde en dat u geen financiële steun meer van hem kreeg (CGVS, p. 18). Wanneer u later vertelt over de verbale agressie van uw wijkgenoten, werpt u op dat uw vader een klacht indiende bij de politie toen hij vernam dat u homo was en hij u uit huis zette. Het is vreemd dat u dit gegeven niet eerder ter sprake bracht. U gezegd dat dit een nieuw element is, wordt u ter bevestiging gevraagd of uw vader klacht indiende. Daarop antwoordt u dat uw vader u liever dood had dan klacht in te dienen bij de politie. Hij deed dit niet maar dreigde er enkel mee, laat u vervolgens verstaan. Hierna zette u volgens uw verklaringen gedurende zes maanden geen voet meer in huis (CGVS, p. 19-20). Uw immer wijzigende verklaringen zorgen ervoor dat aan uw beweringen weinig geloof kan worden gehecht. Voorts legt u weinig consistente verklaringen af over de overige reacties van uw familieleden. Zo zegt u dat uw moeder uw geaardheid uiteindelijk aanvaard heeft en dat uw relatie met uw zus normaal is hoewel zij het niet aanvaardt. Daarnaast verklaart u dat u bij uw laatste repatriëring in 2019 erin slaagde uw zus te ontmoeten en uw moeder bij de bureaus te zien, hoewel u eerder stelde dat uw bureaus in de wijk u niet bepaald genegen waren. Hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen enigszins aan door te stellen dat slechts een of twee bureaus dit toelieten (CGVS, p. 20-21). Dat u uw moeder bij uw bureaus ontmoette, terwijl uw vader hier niet van op de hoogte mocht zijn omdat hij uw moeder buiten zou zetten, is hoe dan ook weinig aannemelijk. Er zou verwacht kunnen worden dat u uw moeder op een andere plaats zou treffen waar er minder kans was dat uw ontmoeting aan het licht kwam. Tot slot blijkt ook uit uw verklaringen dat ondanks het gegeven dat u drie keer bent opgesloten in de gevangenis dat u daar als homoseksueel geen bijzondere problemen heeft gekend. U verklaart dit door het gegeven dat het niet aan u te merken is dat u homo bent en u daardoor ook niets verborgen hoefde te houden (CGVS, p. 22). Behalve verbale agressie van inwoners uit uw wijk, haalt u geen bijzondere problemen aan in het openbaar, met omstaanders, extremisten of met de politie, ook niet in 2019 toen het klimaat volgens u radicaal anders was dan enkele jaren voordien. Wanneer er gepeild wordt waarom u niet op uw gemak kon leven in die periode in uw land, slaagt u er niet in dit te concretiseren. U komt niet verder dan te stellen dat u bang was, u geen relatie meer kon hebben als voordien en u hebt geleden (CGVS p. 17, 20). Al deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewering dat u homoseksueel bent.

Voorts blijkt u weinig te weten over de strafrechtelijke vervolging van homoseksuelen en organisaties die opkomen voor de rechten van LGBT in Tunesië. Wat dit laatste betreft, verklaart u eerst dat er niet zoiets bestaat in Tunesië als organisaties voor die opkomen voor de rechten van homoseksuelen. Wel blijkt u af te weten van het bestaan af van Radio Shams. Wanneer u echter gevraagd wordt naar Mounir Baatour, de oprichter van de organisatie Shams die Radio Shams in het leven riep, lijkt u niet te weten wie deze persoon is (CGVS, p. 29). Dit is hoe dan ook bijzonder vreemd aangezien de man in Tunesië een bijzondere controversiële figuur is omwille van zijn voortrekkerspositie voor de LGBT-gemeenschap maar ook omwille van zijn beschuldiging van sodomie in 2013 en zijn kandidaatstelling voor de presidentsverkiezingen in 2019. Na doodsb bedreiging vluchtte de man naar Frankrijk waar hij als vluchteling werd erkend. Daarnaast wanneer u gevraagd wordt wat er in de wet staat over homoseksualiteit, zegt u dat eenmaal bekend is dat iemand homo is, hij de gevangenis in moet. Daarna nogmaals gevraagd welke straffen er precies op homoseksualiteit staan, zegt u dat u het niet weet, 6 maanden of een jaar misschien (CGVS, p. 15-16). De wet schrijft gevangenisstraffen tot drie jaar voor. Dat u onbekend bent met deze termijn en evenmin goed op de hoogte blijkt van andere organisaties of een activist zoals Mounir Baatour, doet finaal afbreuk aan de bewering dat u homoseksueel bent en zich eveneens binnen de homoseksuele milieus begaf in Tunesië.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

U brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De informatie waarnaar verwezen wordt in deze beslissing, werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, past verzoeker deze toe op zijn situatie. Hij meent dat zijn verklaringen zijn seksuele geaardheid vaststellen en dat hij daardoor behoort tot een groep van kwetsbare personen. Hij zou immers enerzijds het risico lopen om te worden onderworpen aan de gebruikelijke praktijk van de politie om de homoseksualiteit van een persoon te bepalen door middel van een anaal onderzoek en anderzijds bij terugkeer naar Tunesië zeker worden vastgehouden volgens het Tunesisch strafwetboek. Hij licht toe dat zowel een gedwongen anaal onderzoek als de behandeling van LGBTQI+ personen in de gevangenis in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een attest van gevangenschap (stuk 2) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke

rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken nu (i) hij laattijdig een verzoek indiende in Italië en zijn vrees omwille van zijn seksuele oriëntatie niet bekend maakte tijdens zijn verzoek aldaar en hij ook na aankomst in België talmde met het indienen van zijn verzoek, (ii) hij zijn seksuele oriëntatie niet aannemelijk maakt en (iii) hij geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er in zijn land van herkomst, Tunesië, sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, Tunesië, omdat hij homoseksueel is en er zich niet veilig voelt. Hij vreest er vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid en er in de gevangenis terecht te komen en daar omwille van zijn geaardheid te worden misbruikt of gedood.

Verzoeker legt geen documenten voor ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident en erg persoonlijk is. Echter, indien de kandidaat-vluchteling geen (voldoende) bewijs kan verschaffen aangaande zijn seksuele oriëntatie en/of er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-vluchteling. De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknoping worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont.

In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker zijn seksuele oriëntatie niet aannemelijk maakt. Zij acht verzoekers verklaringen over verschillende aspecten met betrekking tot de door hem voorgehouden homoseksualiteit niet doorleefd, gedetailleerd en coherent waardoor ook de problemen die verzoeker hierdoor vreest, met name het niet in het openbaar kunnen uiten van zijn homoseksualiteit en een eventuele slechte behandeling in de gevangenis, niet geloofwaardig zijn. Zij licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

“In de eerste plaats zijn er uw verklaringen over de bewustwording van uw seksuele geaardheid. U gevraagd naar een situatie waardoor u begreep dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, verwijst u naar uw eerste seksuele contact op zestienjarige leeftijd met een onbekende man. U gevraagd om te vertellen over uw relatie met die man, gaat u in op de seksuele handelingen die u stelde. Vervolgens gevraagd om meer te vertellen over de man in kwestie, verklaart u dat u niets over hem weet, dat jullie elkaar niet kenden, dat jullie elkaar hadden ontmoet aan zee en u aan hem merkte dat hij homo was om daarna uit te leggen dat u achter de rotsen aan zee seks met hem had. Over de manier waarop jullie toenadering naar elkaar zochten, zegt u dat u nog jong was, dat de man de eerste stap gezet had, u een sandwich aanbood waarna hij u begon te betasten. U vond dit leuk en liet dit toe. Diezelfde dag had u seks met hem. Daarna hoorde u nooit meer iets van hem. U had geen telefoonnummer van de man. Op de vraag wat er voorafging aan het seksuele contact, antwoordt u dat jullie praatten en samen aten en dat het aan hem te zien was dat hij homo was. Gevraagd wat er na die ervaring in u omging, zegt u dat u dit lekker vond en uw gedachten begonnen te veranderen, u naar gayfilms begon te kijken en niet meer de behoefte had om naar vrouwen te kijken. U bevestigt dat u na

deze ervaring en een daaropvolgende seksuele ervaring met een lesbische beseftte dat u niet op vrouwen viel (CGVS, p. 23). Deze verklaringen komen allesbehalve overtuigend over. Zo valt op dat wanneer u open vragen gesteld worden over de relatie met en de toenadering tot de man uw verklaringen bijzonder beperkt zijn, weinig details bevatten en u steeds naar uw seksuele contact verwijst. Bovendien zijn uw verklaringen over de aanloop tot uw eerste seksuele contact en de omstandigheden waarin dit plaatsvond zeer onwaarschijnlijk. Zo is het niet aannemelijk dat u verklaart vooraf met de man te hebben gepraat maar u zijn naam niet kent en ook niets anders over hem weet. Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat u in een land met een homofob klimaat, zo snel zou ingaan op de avances van een man en op zo'n onvoorzichtige manier uw eerste seksueel contact zou hebben terwijl u op dat moment zelf nog niet goed beseftte of u op mannen viel. Gezien de homofobe context in Tunesië, is het op zich geenszins aannemelijk dat twee mannen, zonder enige vertrouwensband, halsoverkop besluiten om seks te hebben bij de rotsen aan zee. Ook geeft u op geen enkel moment aan wat er in uw gedachten omging of welke emoties u ervaren hebt bij de ontdekking van uw homoseksualiteit. Uw verklaringen geven aldus geen blijk van een doorleefde ervaring of enige reflectie over de ontdekking van uw geaardheid. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij een verzoeker, die afkomstig is uit een land waar men LGBTI niet accepteert en waar dit strafbaar is gesteld, sprake is van een (denk)proces waarin hij zich onder andere voor de vraag gesteld ziet wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

Ook slaagt u er niet uw (seksuele) relaties met mannen aannemelijk te maken. Zo verklaart u dat u lange tijd een seksuele relatie onderhield met H. (...), een jongen uit uw wijk. Gevraagd naar details over uw contact en relatie met hem slaagt u er niet in duidelijke of doorleefde antwoorden te geven op de vragen. Op de vraag sinds wanneer jullie een seksuele relatie hadden, kan u geen duidelijk antwoord geven. U zegt meermaals dat u heel jong was, dat het begon vooraleer u voor het eerst het land uitging maar u kan dit niet in de tijd plaatsen. Gevraagd hoe u duidelijk aan hem maakte dat u zich aangetrokken voelde tot hem of omgekeerd, zegt u dat u H. (...) aansprak en zei dat u hem wilde neuken. Gepeild naar het contact dat jullie daarvoor met elkaar onderhielden, vertelt u kortweg dat u elkaar dagelijks zag in de wijk, samen ging trainen en zwemmen. Gevraagd naar eerdere partners of relaties die H. (...) had, blijkt u nergens van op de hoogte te zijn. U hebt dit evenmin gevraagd. U haalt enkel aan dat hij ook met andere mannen seks had. Uw relatie omschrijft u als een relatie waarbij jullie occasioneel seks hadden, en daarnaast naar cinema's gingen, samen gingen zwemmen. U geeft verder aan dat u uw relatie met H. (...) niet bepaald verborgen hield in het openbaar. U zegt immers dat jullie elkaar omhelsden omdat het in die periode allemaal kon (CGVS, p. 25). Dit laatste is echter weinig waarschijnlijk. In tegenstelling tot wat u beweert, werden en worden homoseksuele relaties sociaal niet aanvaard in Tunesië en staan er bovendien straffen op homoseksuele handelingen. Over overige relaties met mannen blijven uw verklaringen eveneens zeer beperkt. U zegt dat u in uw laatste periode in Tunesië een seksuele partner via Facebook vond die u al van vroeger kende en een andere partner leerde kennen in een bar. Over de toenadering tot deze laatste man zegt u dat de ene naar de andere begon te kijken, hij zich naar u verplaatste, hij homo was en u homo was. Gevraagd hoe jullie dan aan elkaar te kennen gaven dat jullie homo waren, zegt u dat u samen iets met hem ging drinken en de alcohol u de moed gaf om het op te biechten (CGVS, p. 28). Toch blijft het vreemd dat u ondanks uw grote vrees om betrappt te worden toch contact zocht met een vreemde man en wederom onvoorzichtig te werk ging (CGVS, p. 28). Opnieuw valt op hoe weinig doorleefd u over deze ontmoeting spreekt. Ook hebt u het over een relatie met een zekere F. (...) in België en mannen die u via de Grindr-app zou hebben ontmoet. U beweert hier bewijsstukken van te hebben maar legt deze uiteindelijk niet voor (CGVS, p. 31).

Daarnaast zijn er uw verklaringen over hoe uw familie en de gemeenschap reageerde op uw geaardheid. Gevraagd naar problemen die u hebt ervaren omwille van uw geaardheid, zegt u dat u nooit in elkaar geslagen werd maar met "vieze woorden" aangesproken werd en dat u door uw vrienden en vader niet aanvaard werd. Gevraagd hoe uw vader en vrienden op de hoogte geraakten van uw homoseksualiteit, verklaart u vaagweg dat ze 20 jaar geleden te weten kwamen dat u een relatie met een man had en dat het verder te zien was aan u, dat u uw gevoelens niet kon inhouden en ook dat u niet met meisjes uitging. U om verdere uitleg gevraagd over die gevoelens, kan u dit niet concretiseren. U verwijst opnieuw naar het gegeven dat u weinig uitstaans had met meisjes. Gevraagd of er nog op andere manieren gemerkt kon worden dat u homoseksueel was, zegt u dat u zonder het te beseffen wel eens een beweging maakte waaruit het kon worden afgeleid. Onmiddellijk daarna corrigeert u zichzelf door te zeggen dat het toch geen beweging was maar het gegeven dat u niet over meisjes meepraatte (CGVS, p. 17-18). Hoewel u eerder aangaf dat het 20 jaar geleden al voor uw naaste omgeving duidelijk was dat u homo was, laat u later verstaan dat uw familie pas in 2014 vermoedens had over uw geaardheid. Dit is vreemd want u beweerde eerder dat u voor uw eerste vertrek uit uw land al omging met H. (...) over wiens geaardheid geroddeld werd in de wijk (CGVS, p. 25-26). U stelt ook dat uw vader u in 2015 confronteerde over uw geaardheid en u vlakaf vroeg of u homo was waarna u het uiteindelijk toegaf. Gevraagd wat er nadien veranderde, zegt u in eerste instantie dat uw vader het niet aanvaardde en dat u geen financiële steun meer van hem kreeg (CGVS, p. 18). Wanneer u later vertelt over de verbale agressie van uw wijkgenoten, werpt u op dat uw vader een klacht indiende bij de politie toen hij vernam dat u homo was en hij u uit huis zette. Het is vreemd dat u dit gegeven niet eerder ter sprake bracht. U gezegd dat dit een nieuw element is, wordt u ter bevestiging gevraagd of uw vader klacht indiende. Daarop antwoordt u dat uw vader u liever dood had dan klacht in te dienen bij de politie. Hij deed

dit niet maar dreigde er enkel mee, laat u vervolgens verstaan. Hierna zette u volgens uw verklaringen gedurende zes maanden geen voet meer in huis (CGVS, p. 19-20). Uw immer wijzigende verklaringen zorgen ervoor dat aan uw beweringen weinig geloof kan worden gehecht. Voorts legt u weinig consistente verklaringen af over de overige reacties van uw familieleden. Zo zegt u dat uw moeder uw geaardheid uiteindelijk aanvaard heeft en dat uw relatie met uw zus normaal is hoewel zij het niet aanvaardt. Daarnaast verklaart u dat u bij uw laatste repatriëring in 2019 erin slaagde uw zus te ontmoeten en uw moeder bij de burens te zien, hoewel u eerder stelde dat uw burens in de wijk u niet bepaald genegen waren. Hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen enigszins aan door te stellen dat slechts een of twee burens dit toelieten (CGVS, p. 20-21). Dat u uw moeder bij uw burens ontmoette, terwijl uw vader hier niet van op de hoogte mocht zijn omdat hij uw moeder buiten zou zetten, is hoe dan ook weinig aannemelijk. Er zou verwacht kunnen worden dat u uw moeder op een andere plaats zou treffen waar er minder kans was dat uw ontmoeting aan het licht kwam. Tot slot blijkt ook uit uw verklaringen dat ondanks het gegeven dat u drie keer bent opgesloten in de gevangenis dat u daar als homoseksueel geen bijzondere problemen heeft gekend. U verklaart dit door het gegeven dat het niet aan u te merken is dat u homo bent en u daardoor ook niets verborgen hoefde te houden (CGVS, p. 22). Behalve verbale agressie van inwoners uit uw wijk, haalt u geen bijzondere problemen aan in het openbaar, met omstaanders, extremisten of met de politie, ook niet in 2019 toen het klimaat volgens u radicaal anders was dan enkele jaren voordien. Wanneer er gepeild wordt waarom u niet op uw gemak kon leven in die periode in uw land, slaagt u er niet in dit te concretiseren. U komt niet verder dan te stellen dat u bang was, u geen relatie meer kon hebben als voordien en u hebt geleden (CGVS p. 17, 20). Al deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de bewering dat u homoseksueel bent.

Voorts blijkt u weinig te weten over de strafrechtelijke vervolging van homoseksuelen en organisaties die opkomen voor de rechten van LGBT in Tunesië. Wat dit laatste betreft, verklaart u eerst dat er niet zoiets bestaat in Tunesië als organisaties voor die opkomen voor de rechten van homoseksuelen. Wel blijkt u af te weten van het bestaan af van Radio Shams. Wanneer u echter gevraagd wordt naar Mounir Baatour, de oprichter van de organisatie Shams die Radio Shams in het leven riep, lijkt u niet te weten wie deze persoon is (CGVS, p. 29). Dit is hoe dan ook bijzonder vreemd aangezien de man in Tunesië een bijzondere controversiële figuur is omwille van zijn voortrekkerspositie voor de LGBT-gemeenschap maar ook omwille van zijn beschuldiging van sodomie in 2013 en zijn kandidaatstelling voor de presidentsverkiezingen in 2019. Na doodsb bedreiging vluchtte de man naar Frankrijk waar hij als vluchteling werd erkend. Daarnaast wanneer u gevraagd wordt wat er in de wet staat over homoseksualiteit, zegt u dat eenmaal bekend is dat iemand homo is, hij de gevangenis in moet. Daarna nogmaals gevraagd welke straffen er precies op homoseksualiteit staan, zegt u dat u het niet weet, 6 maanden of een jaar misschien (CGVS, p. 15-16). De wet schrijft gevangenisstraffen tot drie jaar voor. Dat u onbekend bent met deze termijn en evenmin goed op de hoogte blijkt van andere organisaties of een activist zoals Mounir Batour, doet finaal afbreuk aan de bewering dat u homoseksueel bent en zich eveneens binnen de homoseksuele milieus begaf in Tunesië."

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het pomen dat zijn verklaringen zijn seksuele geaardheid vaststellen nu hij zonder tegenstrijdigheden over verschillende gebeurtenissen in zijn leven vertelt en duidelijk en direct antwoordt op de gestelde vragen, zonder in te gaan op de concrete motieven daarover in de bestreden beslissing, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling door de commissaris-generaal van de door hem afgelegde verklaringen.

Voorts voert verzoeker niet dienstig aan dat de commissaris-generaal beweert dat hij "tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de straffen die homoseksuele personen in Tunesië riskeren" nu een dergelijk motief in de bestreden beslissing niet kan worden teruggevonden. Wel wordt in deze beslissing (onder meer) overwogen dat het gegeven dat verzoeker onbekend is met de termijn van gevangenisstraffen die de wet in Tunesië voor homoseksualiteit voorschrijft en dat hij evenmin goed op de hoogte blijkt van andere organisaties of een activist zoals Mounir Batour finaal afbreuk doet aan de bewering dat hij homoseksueel is en zich eveneens binnen de homoseksuele milieus begaf in Tunesië. Deze overweging, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier en pertinent en terecht is, wordt door verzoeker ontkracht noch weerlegd. Hij houdt in zijn verzoekschrift weliswaar voor dat hij gesteld heeft dat de straf zes maanden gevangenisstraf is en dat dit overeenstemt met informatie waaruit blijkt dat wanneer de Tunesische politie iemand lastigvalt omdat hij homoseksueel is, ze dat ook onder de beschuldiging van 'aantasting van goede zeden of de publieke moraal' doet, waarvoor zij een gevangenisstraf van zes maanden oplegt, doch uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt duidelijk dat hij op de vraag welke straf er normaal gezien staat op homoseksualiteit antwoordde dat hij dat niet weet en dat hij dan gokte "6 maanden, een jaar?", waarna hij nogmaals herhaalde dat hij dat niet weet (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hoe dan ook dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van

elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker zijn seksuele oriëntatie niet aannemelijk maakt.

Met zijn summiere betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst, met name zijn seksuele oriëntatie, te weerleggen of te ontkrachten.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar zij in de bestreden beslissing concludeert dat verzoeker zijn seksuele oriëntatie niet aannemelijk maakt. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat hij moet worden beschouwd als behorende tot deze groep kwetsbare personen en dat hij het risico loopt om bij terugkeer naar Tunesië te worden onderworpen aan de gebruikelijke praktijk van de politie om de homoseksualiteit van een persoon te bepalen door middel van een anaal onderzoek en om te worden vastgehouden volgens het Tunesisch strafwetboek en daar als LGBTQI+ persoon een behandeling te ondergaan die in strijd is met het bepaalde in artikel 3 van het EVRM.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen volledig ongemoeid laat:

“Om te beginnen moet worden opgemerkt dat u meermaals aanhaalt dat u de laatste zes maanden van uw verblijf in Tunesië uw leven als homoseksueel zo goed als onmogelijk werd gemaakt en u niet meer dezelfde vrijheid kende als vroeger. Dit was volgens u de reden waarom u op dat moment de laatste keer Tunesië verliet in 2019 (CGVS, p. 14, 17). In 2016 was u al eens naar Italië gegaan, waar u uiteindelijk illegaal verbleef tot u uiteindelijk in maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u daar in aanraking kwam met het gerecht. Bovendien gaf u in het kader van dat verzoek niet aan dat u een vrees had om terug te keren naar uw land omwille van uw geaardheid, terwijl u verklaart de situatie in Tunesië te hebben opgevolgd. U wist dat de situatie voor LGBT in uw land verslechterde, stelt u zelfs (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u niet eerder een verzoek indiende in Italië aangezien u ook geen andere procedures doorliep om uw verblijf aldaar te legaliseren, antwoordt u dat u niet bekend was met de asielprocedure (CGVS, p. 13). Van een persoon die beweert vervolging te vrezen in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u laattijdig een verzoek indiende in Italië en er uw vrees omwille van uw seksuele oriëntatie niet bekend maakte tijdens uw verzoek aldaar, is een gedrag dat onverenigbaar is met de voorgehouden nood aan internationale bescherming. Bovendien reisde u in november 2019 opnieuw naar Italië waarna u via Frankrijk doorreisde naar België. Ook na aankomst in België talmde u met indienen van uw verzoek. Hoewel u verklaart in maart of april 2020 te zijn aangekomen in België, diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming pas in nadat u in de gevangenis in België terecht kwam. Bovendien werd uw eerste verzoek beëindigd omdat u zich niet aanbood bij de DVZ. Een tweede verzoek diende u in nadat u opnieuw in de gevangenis terecht was gekomen. Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan uw vrees bij terugkeer naar uw land.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker de door hem voorgehouden seksuele oriëntatie en bijgevolg ook de daaruit voortvloeiende vrees ten aanzien van zijn land van herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Tunesië.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn seksuele oriëntatie en de daaruit voortvloeiende vrees niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Tunesië zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Tunesië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN